Lietas materiāli Nr.P129079213

Lietvedības Nr.104AA-664-14/9

S P R I E D U M S

Rīgā, 2014.gada 2.septembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese I.Amoliņa

tiesneši I.Logina un J.Stukāns

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par **/pers. B/, personas kods /personas kods/,** saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 155.panta ceturtās daļas, sakarā ar /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 31.marta spriedumu.

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

k o n s t a t ē j a :

2013.gada 25.februārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas nodaļas inspektore D.Podiņa sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.981757 un ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 13.marta lēmumu Nr.22PA981757NŽ1216 iesniedzējai uzlikts naudas sods Ls 250.

Šo lēmumu iesniedzēja ir pārsūdzējusi Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē. Ar iestādes 2013.gada 16.aprīļa lēmumu Nr.1036, 2013.gada 13.marta lēmums Nr.22PA981757NŽ1216 atstāts negrozīts, sūdzība noraidīta.

Nepiekrītot Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 16.aprīļa lēmumam Nr.1036 (turpmāk tekstā – Iestādes Lēmums), /pers. B/ to pārsūdzēja Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 31.marta spriedumu ir grozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 16.aprīļa lēmums Nr.1036 daļā par /pers. B/ noteikto soda mēru. /pers. B/ noteikts sods EUR 350 apmērā.

Pirmās instances tiesa atzina, ka Iestādes Lēmums ir pareizs un pietiekams un, izmantojot Latvijas APK 289.^{13}panta trešajā daļā noteikto, pievienojas Iestādes Lēmuma motivācijai un neatkārto to.

Ņemot vērā Latvijas APK 243.panta pirmās daļas nosacījumus par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā, kā arī Latvijas APK 243.panta piektajā un astotajā daļā un 244.pantā noteikto, pirmās instances tiesa norāda, ka tai nav pamata apšaubīt ne administratīvā pārkāpuma protokolu, ne policijas darbinieku D.Podiņas un A.Kokorēviča ziņojumus, liecinieka /pers. H/ liecības un citus lietā esošos pierādījumus, kas sastādīti pamatojoties uz ziņām par faktiem, ko policijas darbinieki ieguva, pildot savus tiešos darba pienākumus.

Pirmās instances tiesa atzina, ka policijas darbinieki ir rīkojušies atbilstoši savai kompetencei un pilnvarām, jo lietā nav konstatēti apstākļi, kas norādītu uz policijas darbinieku prettiesisku rīcību, sniedzot nepatiesu informāciju, nolūkā aprunāt /pers. B/, nepatiesi norādot uz viņas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Pirmās instances tiesa atzina, ka iestāde lietā iegūtos pierādījumus ir novērtējusi pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas

likumiem un taisnības principiem un pamatoti ir secinājusi, ka /pers. B/ ir izdarījusi Latvijas APK 155.panta ceturtajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Pirmās instances tiesa norāda, ka /pers. B/ rakstveida paskaidrojumi, kā arī /pers. B/ un viņas aizstāves tiesas sēdē paustie viedokļi ir savstarpēji pretrunīgi un neapstiprinās ar citiem tiesā pārbaudītiem un novērtētiem pierādījumiem. Argumentu, ka /pers. B/ nav vainīga minētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, tiesa uzskata kā sniegtu nolūkā izvairīties no administratīvās atbildības un soda.

Pirmās instances tiesa norāda, ka nekonstatē procesuālo tiesību normu pārkāpumus, kas regulē administratīvās pārkāpuma lietas lietvedību un izskatīšanas kārtību, kā arī atzina, ka iestāde ir izvērtējusi /pers. B/ uzliktā soda mēra pamatotību un samērīgumu un atzīst to kā atbilstošu administratīvā soda mērķim.

Taču ievērojot Latvijas APK 8.panta otro daļu, tiesa ir konstatējusi, ka /pers. B/ noteiktais sods Ls 250 apmērā, pēc pārveides uz euro, kas ir 355.72 euro, ir nelabvēlīgāks par spēkā esošo Latvijas APK 155.panta ceturtās daļas sankcijā paredzēto minimālo sodu 350 euro. Līdz ar to pirmās instances tiesa uzskata par nepieciešamu iesniedzējai noteikto sodu grozīt ievērojot norādītās likuma prasības.

Pirmās instances spriedumu apelācijas kārtībā pārsūdzēja /pers. B/ (turpmāk tekstā – Sūdzības iesniedzēja), iesniedzot apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 31.marta spriedumu, nosūtīt lietu atkārtotai izskatīšanai Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā, jaunā sastāvā.

Sūdzības iesniedzēja savā apelācijas sūdzībā norāda, ka nepiekrīt pirmās instances tiesas spriedumam, jo uzskata, ka tiesnese, izskatot lietu, par pietiekamiem un vērā ņemamiem ir atzinusi tikai un vienīgi Valsts policijas teikas iecirkņa kārtības policijas nodaļas inspektoru iesniegto ziņojumu un nepilngadīgās personas /pers. H/ paskaidrojumus. Sūdzības iesniedzējas gan lietā iesniegtos paskaidrojumus, gan tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus vērtē tikai un vienīgi sniegtus nolūkā izvairīties no administratīvās atbildības un soda.

Sūdzības iesniedzēja lietā ir iesniegusi dokumentālus pierādījumus – darba pienākumu aprakstu, kurā 2.10. punktā teikts, ka alkoholiskos dzērienus un tabakas izstrādājumus aizliegts pārdot personām, kuras jaunākas par 18 gadiem, kā arī jāprasa uzrādīt personu apliecinošus dokumentus ikvienai personai, kura iegādājās minētās akcīzes preces. Sūdzības iesniedzēja norāda, ka ar savu parakstu ir apliecinājusi, ka ar minētajiem noteikumiem ir iepazīstināta un tos darbā ievēro, ir bijusi informēta par soda naudas apmēru, kāds var tikt piemērots fiziskām personām par minētā pārkāpuma izdarīšanu, līdz ar to uzskata, ka SIA /Nosaukums A/ ar veiktajiem pasākumiem ir pietiekami nodrošinājusi, lai tiktu ievēroti alkoholisko dzērienu aprites noteikumi.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka piemērotais soda naudas apmērs ir pietiekami liels (attiecībā pret nolīgto algu), lai stimulētu Sūdzības iesniedzēju izpildīt alkoholisko dzērienu aprites noteikumu punktus.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka lietā tika iesniegtas pirkumu čeku kopijas uz izdrukas no uzņēmuma kases sistēmas par konkrētajiem pirkumiem, no kuriem var izsekot pirkuma gaitu – konkrēto preci, tās daudzumu, cenu un iegādes laiku.

Sūdzības iesniedzēja secina, ka pirmās instances tiesas tiesnese, pievienojoties lestādes lēmumā izteiktajam argumentam par to, ka sūdzības iesniedzēja jau iepriekš ir sodīta par šādu pārkāpumu un ir vainīga arī šajā gadījumā, izslēdz iespēju, ka sūdzības iesniedzēja vairs nepieļautu šādu pārkāpumu, jo tas Sūdzības iesniedzēju ietekmē materiāli. Šāda tiesneses rīcība ir pretrunā ar tiesību principu, ka personas vaina ir jāpierāda.

Sūdzības iesniedzēja paskaidro, ka nav ņemts vērā paskaidrojumā norādītais, ka 2013.gada 25.februārī plkst.17.12 veikalā ienāca vidēja vecuma vīrietis, kurš uzrādīja personu apliecinošu dokumentu un nopirka degvīna pudeli „Super Lux" 0,5 l cena Ls 3,19 un alus pudeli „Cēsu Premium Amber" 0,5 l cena Ls 0,49, kopā pirkums Ls 3,68. Pirkuma čeks Nr.3342. Vīrietis, neatejot no letes, pēc dažām sekundēm palūdza pārdevējai vēl vienu pudeli alus „/Nosaukums C/" 0,5 l cena Ls 0,49. Pirkuma čeks Nr.3343. Vīrietis ar abiem pirkuma čekiem un preci izgāja no veikala. Apmēram plkst.17.25 veikalā ienāca Rīgas Teikas iecirkņa kārtības policijas nodaļas inspektori D.Podiņa, A.Kokarēvičs un jauns vīrietis. Policijas darbinieki informējuši sūdzības iesniedzēju, ka viņa ir pārdevusi alkoholisku dzērienu nepilngadīgai personai un uzrādīja pirkuma čeku Nr.3343. Jaunais vīrietis uz policijas darbinieku jautājumiem ir atbildējis, ka sūdzības iesniedzēja ir pārdevusi viņam alkoholisko dzērienu – alu „/Nosaukums C/" 0,5 l. Sūdzības iesniedzēja norāda, ka jauno vīrieti nekad nebija redzējusi, nepazīst un alkoholisko dzērienu viņam nav pārdevusi.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka tiesnesei nešķita ņemams vērā policijas inspektoru ziņojumā norādītais, ka viņi caur veikala skatlogu redzēja, kā iepērkas nepilngadīga persona, lai gan personu apliecinošu dokumentu vēl nebija redzējuši, līdz ar to nevar apgalvot, ka persona ir nepilngadīga, turklāt sūdzības iesniedzēja paskaidro, ka caur veikala skatlogu nevar redzēt veiktās darbības pie letes (tajā skaitā arī to, ka persona uzrāda dokumentu), kā arī nevar noteikt pircēja vecumu, jo priekša logam stāvēja skapis un veikala vidū ir mūra stabs.

Sūdzības iesniedzēja vērš uzmanību uz klaju faktu nesakritību un pretrunu starp Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Teikas iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektoru D.Podiņas un A.Kokarēviča ziņojumu un nepilngadīgā /pers. H/ rakstisko paskaidrojumu. Policijas inspektoru ziņojums saturēja informāciju, ka viņi ārpusē, caur veikala skatlogu redzējuši, kā Sūdzības iesniedzēja pārdevusi alkoholisko dzērienu, neprasot personai personu apliecinošu dokumentu. Policijas inspektori nekavējoties iegājuši veikalā un lūguši personai uzrādīt personu apliecinošu dokumentu, uz kura pamata konstatēts, ka persona ir nepilngadīga. Nepilngadīgās personas /pers. H/ paskaidrojums saturēja informāciju, ka viņš iegājis veikalā, paņēmis no ledusskapja alkoholisko dzērienu – alus pudeli, piegājis pie kases un pēc pirkuma veikšanas izgājis ārā no veikala un tikai tad pie viņa pienākuši policijas darbinieki. Pirmās instances tiesnese šo faktu nav atzinusi par vērā ņemamu argumentu.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka pirmajā pirmās instances tiesas nozīmētajā tiesas sēdē, policijas iestādes pārstāvis nav varējis paskaidrot nesakritību policijas inspektoru ziņojumos un nepilngadīgās personas paskaidrojumā, minēja, kā iespējamu pārrakstīšanās kļūdu. Otrā tiesas sēde tika nozīmēta sakarā ar jaunu apstākļu rašanos, kurā policijas iestādes pārstāvis šo nesakritību skaidroja, ka viens policijas inspektors stāvējis durvīs, bet otrs gājis iekšā veikalā.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka policijas darbiniekiem, pildot savus darba pienākumus, ir jāapzinās savu iesniegto ziņojuma satura ietekme uz lietas objektīvu, pilnīgu un vispusīgu izskatīšanu un novērtēšanu. Ziņojuma saturam ir jābūt konkrētam, precīzam un nepārprotami izteiktam.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka savā sūdzībā ir lūgusi uzaicināt uz tiesas sēdi un nopratināt /pers. H/, kas uz lietas izskatīšanu ir pilngadīgs, bet tiesnese to ir atstājusi bez ievērības.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pirmās instances tiesnese visus iesniegtos pierādījumus un paskaidrojumus ir vērtējusi vienpusīgi un neobjektīvi, atzīstot un piekrītot tikai policijas darbinieku skaidrojumam minētajā administratīvā pārkāpuma lietā, bet sūdzības iesniedzējas iesniegtos materiālus un paskaidrojums vērtē kā izvairīšanos no administratīvās atbildības un soda.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21} pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija 2014.gada 11.aprīlī pieņēma lēmumu par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu rakstveida procesā. Apstākļus, kas liecinātu par nepieciešamību apelācijas sūdzību izskatīt tiesas sēdē Krimināllietu tiesu kolēģija nekonstatē.

Krimināllietu tiesu kolēģija, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus, atzīst, ka sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzība noraidāma, bet pārsūdzētais spriedums atstājams negrozīts.

Tiesu kolēģija, pārbaudījusi Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014. gada 31. marta sprieduma un iestādes lēmuma motivāciju, atzīst, ka tā ir pareiza un pilnībā pietiekama. Tiesa ir izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pamatoti atzinusi, ka iestādes lēmums ir tiesisks un pamatots. Līdz ar to tiesu kolēģija saskaņā ar Latvijas APK 289^{13}. panta trešo daļu pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un to neatkārto.

Sūdzības iesniedzēja iesniegtajā apelācijas sūdzībā faktiski ir atkārtojusi tos pašus argumentus , kuri izvērtēti un pamatoti noraidīti iestādes lēmumā un pirmās instances tiesas spriedumā un tādēļ nav iemesla tos vērtēt atkārtoti.

Papildus tiesu kolēģija norāda sekojošo.

Kā redzams no apelācijas sūdzības, tās iesniedzēja ir norādījusi, ka tiesa nav ņēmusi vērā viņas paskaidrojumus, kā arī to, ka viņa ir iesniegusi pierādījumus- savu darba pienākumu aprakstu, kura 2.10 punkta nosacījumi paredz, ka alkoholiskos dzērienus un tabakas izstrādājumus aizliegts pārdot personām, kuras jaunākas par 18 gadiem, kā arī jāprasa uzrādīt personu apliecinošu dokumentu

(pasi vai ID karti) ikvienai personai, kura iegādājās minētās akcīzes preces. Ar savu parakstu iesniedzēja ir apliecinājusi, ka viņa ar šiem pienākumiem ir iepazinusies un šo punktu savā darbā pilda un ievēro.

Tiesu kolēģija norāda, ka konkrētajā gadījumā darba pienākumu apraksts un apliecinājums, ka persona ar tiem iepazinusies nav atzīstams par pierādījumu Latvijas APK 243. panta izpratnē. Konkrētajā administratīvā pārkāpuma lietā ir pierādīts un konstatēts, ka sūdzības iesniedzēja nav šos pienākumus ievērojusi administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā. Tiesu kolēģija nekonstatē apstākļus, kas būtu par pamatu saprātīgām šaubām par policijas darbinieku, kas sastādīja ziņojumus un administratīvā pārkāpuma protokolu, objektivitāti vai norādītu uz viņu tiešu vai netiešu ieinteresētību nepamatoti sastādīt protokolu un nepatiesus ziņojumus tieši sūdzības iesniedzējai.

Sūdzības iesniedzēja norādījusi, ka pirmās instances tiesa ir ignorējusi viņas sūdzībā norādīto lūgumu uzaicināt liecību sniegšanai /pers. H/.

Tiesu kolēģija secina, ka pirmās instances tiesas sēdēs šāds lūgums netika uzturēts un sūdzības iesniedzēja un viņas aizstāve ir uzskatījušas par iespējamu pabeigt lietas izskatīšanu bez šīs personas uzaicināšanas un nopratināšanas. Līdz ar to tiesu kolēģijai nav pamata secināt, ka pirmās instances tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, būtu pieļāvusi tiesību normu pārkāpumu.

Krimināllietu tiesu kolēģija uzskata, ka administratīvā pārkāpuma lieta ir izskatīta, ievērojot Latvijas APK normas, pierādījumi ir vērtēti atbilstoši Latvijas APK 244. panta prasībām.i. esniedzun nepatiesus zikas sasts nav atzsonai, kura ieg

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}, 289.^{21}, 289.^{22}pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a :

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 31.marta spriedumu atstāt negrozītu, /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese (personiskais paraksts) I.Amoliņa

Tiesneši (personiskais paraksts) I.Logina

(personiskais paraksts) J.Stukāns